

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Evy Rybářové ve věci žalobkyně: **CASA Holečkova s.r.o.**, IČ 01679953, se sídlem Praha 1, Nové Město, Ostrovní 124/21, zastoupená Mgr. Pavlínou Komedovou, advokátkou se v Praze 2, Polská 1505/40, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury ČR**, se sídlem Praha 1, Maltézské náměstí 471/1, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 3.9.2014, č.j. MK 43767/2014 OPP,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3.9.2014, č.j. MK 43767/2014 OPP, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně Mg. Pavlíny Komedové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou soudu doručenou dne 5.11.2014 domáhala vydání rozhodnutí, jímž by soud zrušil rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 3.9.2014 (žalobkyni doručeného dne 5.9.2014) vydané pod č.j. MK 43767/2014 OPP. Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče, vydané dne 1.4.2014 pod č.j. S-MHMP 196146/2014, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 92.000,- Kč v souladu s ust. § 35 odst. 1 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále také jako „ZSPP“) za provedení stavebních úprav na pozemku parc. č. 3411 v katastrálním území Smíchov, obec Praha, a to bez vydaného závazného stanoviska MHMP OPP dle § 14 odst. 2 ZSPP. Žalobkyni byla rovněž uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši

1.000,- Kč v souladu s ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále také jako správní řád) a s ust. § 6 odst. 1 vyhlášky 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku. Stavební úpravy provedené žalobkyní spočívaly v odstranění zvýšené předzahrádky u budovy č. 838 v k.ú. Smíchov, obci Praha, postavené na parc.č. 3409, včetně odstranění ohradní zdi, kovového plotu a schodiště, kdy obě nemovitosti se nacházejí v památkové zóně Smíchov.

Žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí o výši uložené pokuty, kdy se žalovaný nezabýval všemi zákonnými kritérii pro uložení pokuty, rozhodnutí nebylo v tomto ohledu dostatečně odůvodněno. K výši stanovené pokuty správní orgán pouze uvedl, že byla uložena na spodní hranici, kdy jako polehčující okolnost shledal fakt, že se jednalo o první porušení daného zákona ze strany žalobkyně. Správní orgán se nikterak nezabýval ustanovením § 36 ZSPP, dle kterého je nutné posoudit hledisko závažnosti protiprávního jednání, nebyla zohledněna povaha ohroženého objektu deliktu a povaha samotného jednání žalobkyně. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, když konstatoval, že odstranění předzahrádky znamená významný zásah do partie uličního interiéru. Žalobkyně přitom svým postupem sledovala vystavení oplocení nového, totožného jako u sousedních objektů, kde bylo rovněž původní oplocení odstraněno a následně vystavěno nové. Žalovaný nepřihlédl k obrazové dokumentaci předložené žalobkyní, neprovedení těchto důkazů pak odporuje ust. § 2 odst. 4 SŘ, když přijaté řešení žalobkyně bylo v souladu s veřejným zájmem. Nadto žalobkyně podala k příslušnému stavebnímu úřadu dne 11.12.2013 oznámení o havarijním stavu a nutné sanaci opěrného zdiva předzahrádky. Daný úřad se k oznámení v době delší než jeden měsíc nevyjádřil, a ani žalobkyni nevyzval k doplnění oznámení, v čemž žalobkyně shledává porušení § 4 zákona SŘ na poskytnutí přiměřeného poučení dotčené osobě, v daném případě žalobkyni. Podané oznámení mělo být neprodleně postoupeno příslušnému orgánu, anebo mělo dojít k poučení účastníka o podání oznámení k věcně nepřislušnému úřadu (konkrétně ke stavebnímu úřadu). S ohledem na havarijní stav oplocení (dlouhodobé působení povětrnostních vlivů, kdy z důvodu zemní vlhkosti zeminy předzahrádky docházelo v delším časovém horizontu k prosáknutí vody do konstrukce, které mohlo vyústit k nežádoucím statickým změnám konstrukce a k provalení části opěrné zdi) pak žalobkyně musela přistoupit k jejímu dočasnému odstranění. Hledisko trvání protiprávního jednání nelze pro stanovení výše pokuty dle žalobkyně použít jako měřítko, neboť v daném případě šlo o jednorázovou povinnost. Žalobkyně provedla nápravu tím, že dne 3.3.2014 podala žádost o vydání chybějícího stanoviska u OPP MHMP, kdy této žádosti bylo vyhověno vydáním kladného stanoviska dne 12.5.2014. Správní orgán rozhodující v prvním stupni ani žalovaný se rovněž nevypořádali s výší hrozící či způsobené škody. Žalobkyně na podporu svých tvrzení poukázala na judikaturu NSS, která dovodila, že jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování, kdy mezi tyto principy patří dostatečná odůvodněnost rozhodnutí, která vyvolá i jeho přesvědčivost. Řádné odůvodnění je základním předpokladem pro přezkoumatelnost. Jednotlivé kroky je třeba formulovat precizně a jednoznačně, tedy musí být zřejmé, jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena (rozsudky NSS 8 As 5/2005-53, 4 As 51/2007-68). Žalobkyně poukázala na povinnost správního orgánu rozhodovat v obdobných případech obdobným způsobem, kdy je toho názoru, že trest jí uložený je rozporný s principem proporcionality, tedy nebyl zohledněn postup správních orgánů v obdobných případech. Žalobkyni nebyla dána ani možnost vyjádřit se k výši ukládané pokuty, tuto se dozvěděla až ze samotného rozhodnutí. Žalobkyně v současné době nemá žádné příjmy, koupí objektu jakož i samotnou rekonstrukci financuje prostřednictvím bankovního úvěru, z těchto důvodů

shledává výši pokuty nepřiměřenou ve vztahu k jejím současným majetkovým poměrům. Žalobkyně proto navrhla, aby soud eventuelně pokutu snížil či od ní upustil.

Žalovaný ve svém vyjádření soudu došlým dne 13.2.2015 s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Ve vyjádření uvedl, že v prvoinstančním rozhodnutí bylo prokázáno, že žalobkyně naplnila znaky správního deliktu dle ustanovení § 35 odst. 1 písm. g) ZSPP, kdy odstranila předzahrádku, včetně ohradní zdi, kovového plotu a schodiště u předmětné nemovitosti bez vydaného závazného stanoviska příslušným orgánem státní správy. Dle názoru žalovaného se tak prvoinstanční orgán vypořádal se všemi námitkami, nepřekročil meze správního uvážení. Při uložení výše pokuty tak správní orgán přihlédl k závažnosti jednání žalobkyně, k době trvání protiprávního jednání, k významu a hodnotám dotčené nemovitosti a k rozsahu způsobené škody. Rovněž přihlédl k polehčující okolnosti na straně žalobkyně, kdy se jednalo o první porušení právního předpisu ze strany žalobkyně. Nepřiměřenost výše pokuty s ohledem k majetkovým poměrům žalobkyně v řízení nenamítala, kdy nad rámec žalovaný uvedl, že jediný jednatel a společník žalobkyně je účasten v dalších třech obchodních společnostech (což zjistil z obchodního rejstříku, který je veřejně přístupný). Rovněž byla ze strany správního orgánu zohledněna zásada vyjádřená v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu tkvící v povinnosti zohlednit okolnosti konkrétního případu a povinnost posuzovat případy skutkově shodné, anebo obdobné stejným způsobem.

Z připojeného správního spisu soud mj. zjistil, že dne 5.12.2013 vydal k žádosti žalobkyně Magistrát hlavního města Prahy, odbor památkové péče, pod č.j. S-MHMP 677298/2013, závazné stanovisko, kterým mj. určil, že záměr na vybudování zpevněné plochy pro 4 stání a vytvoření nového domovního vstupu v úrovni 1. PP a v místech zbourané zdi předzahrádky, osazení posuvných vrat z vnější strany pohledově upravených jako replika zdi s plotem dotčený správní orgán shledal za vyloučený, a to s ohledem na zachování nedílné součásti historického prostředí. Dne 12.2.2014 vydal MHMP OPP podklad pro zahájení sankčního správního či nápravního řízení, jehož příložená fotodokumentace deklaruje zbourání předzahrádky předmětné nemovitosti a zahájení stavebních prací. Dne 21.2.2014 bylo stejným správním orgánem zahájeno správní řízení o uložení pokuty. Podáním nazvaným reakce ke správnímu řízení č.j. S-MHMP 196146/2014, podatelnu MHMP přijaté dne 3.3.2014, byl zrekapitulován postup žalobkyně spočívající ve stavebních úpravách dané předzahrádky, přičemž bylo uvedeno, že žádost o vydání závazného stanoviska ze strany MHMP OPP byla podána současně, samostatně s touto reakcí. Dne 5.3.2014 oznámil shora uvedený úřad žalobkyni, že byly shromážděny veškeré podklady nezbytné pro vydání rozhodnutí, přičemž s těmito podklady je možné se seznámit ve lhůtě v přípisu stanovené a upozornil žalobkyni na možnost uplatnit k těmto podkladům námitky. Žalobkyně se s podklady seznámila dne 31.3.2014. Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče, ze dne 1.4.2014, vydaným pod č.j. S-MHMP 196146/2014, uložil správní orgán I. stupně žalobkyni pokutu ve výši 92.000,- Kč dle § 35 odst. 1 písm. g) ZSPP. Ve svém odůvodnění zrekapituloval průběh mu svěřených dozorových pravomocí na pozemku žalobkyně, konkrétně specifikoval stavební úpravy provedené žalobkyní bez vydaného závazného stanoviska orgánem k tomu způsobilým, zrekapituloval procesní průběh při vydání rozhodnutí. K odůvodnění výše pokuty správní orgán uvedl, že stanovil výši pokuty na spodní hranici zákonného rozpětí. Vzhledem k tomu, že došlo k odstranění stavby bez vydání závazného stanoviska MHMP OPP, a odstranění stavby je tak v rozporu s posláním památkové stavby, správní orgán vyměřil žalobkyni pokutu. Jako polehčující okolnost shledal fakt, že se jednalo o první porušení daného zákona. Výši uložené pokuty neshledal správní orgán nepřiměřenou k osobním poměrům žalobkyně, neboť sama žalobkyně tuto skutečnost nenamítala, byť jí bylo umožněno využít svých procesních práv. Výši pokuty uložil tak, aby

působila preventivně, při vyměření zohlednil zásadu stanovenou v § 2 odst. 4 SŘ. Žalovaný v odvolacím řízení v rozhodnutí ze dne 3.9.2014, č.j. MK 43767/2014 OPP, konstatoval, že předmětná nemovitost se nachází v památkové zóně, a žalobkyně tak byla povinna vyžádat si v souladu s ust. § 14 odst. 2 ZSPP závazné stanovisko k zamýšleným stavebním úpravám, což v době zahájení stavebních prací neučinila. O vydání závazného stanoviska si zažádala až po zahájení sankčního správního řízení. Odkaz na § 12 odst. 1 ZSPP je zcela irrelevantní, neboť v daném případě se nejedná o nemovitou kulturní památku. Výši pokuty vyměřené v souladu s ust. § 36 ZSPP stanovenou při dolní hranici shledal jako přiměřenou, prvoinstanční orgán dle názoru žalované vycházel z objektivně zjištěného skutkového stavu, ke kterému dospěl po zákonném zhodnocení všech shromážděných důkazů, aniž by překročil meze správního uvážení. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako věcně správné potvrdil.

Z listin předložených žalobkyní soud mj. zjistil, že dne 12.5.2014 pod č.j. S-MHMP 294278/2014 bylo Magistrátem hlavního města Prahy, odborem památkové péče, vydáno závazné stanovisko, kterým byla obnova oplocení domovní předzahrádky z hlediska zájmů státní památkové péče povolena jako přípustná při zachování podmínek ve stanovisku uvedených.

Podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči obecni úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání g) provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si závazné stanovisko (§ 17).

Podle § 36 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti a k době trvání protiprávního jednání, ke kulturně politickému významu kulturní památky a k rozsahu hrozící nebo způsobené škody.

Soud shledal žalobu důvodnou.

Soud se ztotožnil s žalobním tvrzením namítajícím absenci hodnocení zákonných kritérií pro uložení pokuty. Při uložení pokuty v daném případě musí správní orgán v souladu s § 36 ZSPP vždy hodnotit závažnost a dobu trvání protiprávního jednání, význam kulturní památky a rozsah hrozící nebo způsobené škody. Dílčí úvaha o výši sankce je obsažena v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, hodnocení zákonných kritérií však obsahuje pouze minimálně. Žalobkyně v odvolání proti tomuto rozhodnutí namítla nepřiměřenou výši sankce, žalovaný k tomu uvedl, že se mu pokuta uložená při dolní hranici zákonného rozpětí jeví jako přiměřená. Ani žalovaný však kritéria rozhodná pro úvahu o výši sankce nijak nehodnotil, nedostatek prvostupňového rozhodnutí neodstranil.

Kritérium závažnosti jednání žalobkyně není v rozhodnutí hodnoceno. Úvahu o závažnosti jednání je možné nalézt v konstatování, že odstranění stavby je v rozporu s posláním památkové zóny, neboť domovní předzahrádka, včetně zdí, oplocení a schodiště byla součástí původního uličního interiéru a svébytné kompozice obytného souboru dané lokality. Z toho, že pokuta byla uložena při dolní hranici zákonné sazby lze dovodit, že jednání žalobkyně

nebylo shledáno výrazně závažným, jednoznačné stanovisko správního orgánu však vysledovat nelze. Kriterium závažnosti porušení právní povinnosti nespočívá výlučně v ohrožení chráněného zájmu, nýbrž i na chování osoby, která se správního deliktu dopustila, a na okolnostech, za nichž k jednání došlo. V posuzovaném případě byla závažnost jednání zásadně ovlivněna smyslem samotného odstranění zídky. Ten definovala žalobkyně již v oznámení ze dne 10.12.2013 směřovaném stavebnímu úřadu, kde jednoznačně deklarovala pouhou sanaci, nikoliv odstranění stavby. V době ukládání sankce bylo správnímu orgánu toto oznámení známo. S tím pak koresponduje další postup žalobkyně v řízení o správním deliktu. Žalobkyně nejednala obstrukčně, činila kroky k nápravě svého protiprávního jednání, její postup byl nakonec aprobován v závazném stanovisku odboru památkové péče ze dne 12.5.2014. Z postupu žalobkyně je zřejmé, že nebylo jejím cílem vyvolat nevratný stav spočívající v trvalém odstranění předzahrádky, nýbrž jednoznačně pouze stavbu opravit. To muselo být zřejmé správnímu orgánu prvního stupně přinejmenším ke dni 3.3.2014, kdy byl havarijní stav stavby i záměr žalobkyně správnímu orgánu I. stupně sdělen. Uvedené okolnosti, které nepochybně souvisí se závažností jednání žalobkyně, nebyly ve správním řízení hodnoceny, není zřejmé, zda a jak o nich bylo uvažováno při posouzení závažnosti jednání žalobkyně.

Soud zde podotýká, že se neztotožnil s názorem žalobkyně, že měla být stavebním úřadem upozorněna na povinnost vyžádat závazné stanovisko orgánu památkové péče. Z ust. § 4 odst. 2 správního řádu nelze vyvodit, že by stavební úřady byly obecně povinny poskytovat účastníkům řízení poučení o jejich povinnostech stanovených zákonem o státní památkové péči. Podání žádosti o vydání závazného stanoviska má za následek zahájení správního řízení s odlišným předmětem, než o jaký jde v řízení stavebním, oznámení stavby jednoduše takovou žádostí není. Nenastal tedy stav, kdy by stavební úřad byl povinen žalobkyni poučit o jejích procesních právech a povinnostech ve stavebním řízení, tím méně o jejích povinnostech vyplývajících ze zákona o státní památkové péči. Poučovací povinnost správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit [srov. nález sp. zn. I. ÚS 63/96 ze dne 25. 6. 1997 (N 82/8 SbNU 267), či usnesení sp. zn. III. ÚS 480/97 ze dne 5. 3. 1998 (U 18/10 SbNU 403)]. Žalobkyně ani v nejmenším nedala najevo, že žádá o vydání stanoviska orgánu památkové péče, nebyl tedy důvod ji jakkoliv poučovat o tom, jak v takovém řízení postupovat, resp. o tom, že má takové řízení iniciovat. Taktéž se soud neztotožnil s poukazem žalobkyně na jednání v krajní nouzi. O krajní nouzi se v daném případě jednat nemůže již jen s ohledem na časové rozmezí mezi oznámením odstranění stavby stavebnímu úřadu a jeho faktickým provedením (více než 1 měsíc). V daném časovém rozmezí mohla o stanovisko požádat.

Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmé, zda a jak byla při ukládání sankce hodnocena doba trvání protiprávního jednání žalobkyně. Dle názoru soudu počala běžet dnem zahájení sanačních prací, tedy dnem 18.1.2014, ukončena byla okamžikem uvedení věci do souladného stavu s právními předpisy (v daném případě do vydání závazného stanoviska Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče dne 12.5.2014 pod č.j. S-MHMP 294278/2014). Trvání protiprávního jednání lze jednoznačně vymezit, je v daném případě relevantním kritériem při úvaze o výši sankce. Dne 5.5.2014 bylo odvolání předloženo žalovanému společně s vyjádřením správního orgánu I. stupně. Ve vyjádření je konstatováno, že ke dni jeho vyhotovení není ukončeno řízení o žádosti o vydání závazného stanoviska, nelze proto předjímat výsledek tohoto řízení. Vzápětí (12.5.2014) však bylo závazné stanovisko vydáno a v době rozhodování žalovaného již

existovalo. Při povědomí o existenci takového řízení bylo na žalovaném, aby při hodnocení kritéria trvání protiprávního jednání (správním orgánem I. stupně opomenutého) existenci vydaného závazného stanoviska zohlednil.

Ani hodnocení rozsahu hrozící, nebo způsobené škody není v rozhodnutích obsaženo. Není zřejmé, zda za daných okolností škoda hrozila či dokonce vznikla. Z dikce odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 7 třetí odstavec) lze dovodit, že žalobkyně je trestána za nevratné poškození památkové zóny spočívající v odstranění stavby. Takový závěr je však v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, kdy je zřejmé, že úmyslem žalobkyně byly pouze sanační práce směřující k odstranění havarijního stavu. O způsobené škodě pak lze hovořit zejména v případě odstranění předzahrádky vybudování charakterově zcela odlišné stavby, popř. sanace předzahrádky v rozporu s jejím původním charakterem. Ze skutkových zjištění učiněných ve správním řízení je však patrné, že k sanaci předzahrádky žalobkyně přistoupila z důvodu špatného technického stavu, kdy hrozilo provalení opěrné zdi a tím mohlo dojít k ohrožení bezpečnosti osob a provozu na přilehlé pozemní komunikaci, hodnocení přepokládaného výsledku sanačních prací, tj. jejich výsledný projev v daném prostoru, v rozhodnutí chybí. Není pak sporu o tom, že žalobkyně po zahájení sankčního správního řízení podala dodatečně žádost o vydání závazného stanoviska k zamýšlené sanaci předzahrádky, konkrétně dne 3.3.2014, kdy její žádosti bylo vyhověno vydáním kladného stanoviska MHMP OPP dne 12.5.2014 pod č.j. S-MHMP 294278/2014, kterým byl rozsah prací započatých žalobkyní dodatečně schválen. I tato okolnost měla být hodnocena při úvaze o faktických dopadech jednání žalobkyně v dotčené lokalitě.

Rovněž z rozhodnutí není zřejmé, jak byl při úvaze o výši sankce hodnocen význam dotčené kulturní památky. V rozhodnutí je popsáno, že předzahrádka byla součástí původního uličního interiéru a svébytné kompozice obytného souboru, v jaké míře byla památka při ukládání pokuty nakonec shledána významnou, z rozhodnutí zřejmé není.

Namítla-li tedy žalobkyně že se žalovaný nezabýval kritérii rozhodnými pro stanovení výše pokuty, soud shledal žalobu důvodnou. Soud v tomto rozsahu shledal rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a vady řízení je podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. S ohledem na takový závěr pak nepřišlo do úvahy žalobkyní navrhovaná moderace pokuty soudním rozhodnutím. V dalším řízení je nutné všechna kritéria rozhodná pro úvahu o výši sankce jednotlivě vymezit a zprostředkovat žalobkyni své úvahy tak, aby bylo zřejmé, jak správní orgán k výši ukládané pokuty dospěl. Zároveň necht' jsou zohledněny konkrétní okolnosti dané věci svědčící jednoznačně ve prospěch žalobkyně; v tomto ohledu neobstojí konstatování správního orgánu I. stupně, že žádné polehčující okolnosti, kromě toho, že jde o první potrestání, neshledal. Zároveň necht' jsou v dalším řízení vypořádána tvrzení žalobkyně o obdobných či závažnějších případech, kdy byl jiným účastníkům řízení uložen trest v poměru k závažnosti věci nižší. Soud doplňuje, že neshledal důvodnou námitku žalobkyně ohledně neumožnění vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k výši ukládané pokuty. Ust. § 36 odst. 3 správního řádu dává účastníkům řízení právo se před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit k podkladům rozhodnutí, výše pokuty však takovým podkladem být nemůže, neboť je stanovena právě až samotným rozhodnutím. Taktéž poukaz na nenaplnění materiální stránky správního deliktu není případný. V tomto směru soud odkazuje na přílehlavé odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pokud je v něm popsána skutková podstata správního deliktu a ohrožení zákonem chráněného zájmu deliktním jednáním žalobkyně.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně byla ve věci zcela úspěšná, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v odměně za 3 úkony právní služby v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za přípravu a převzetí věci, sepsání podání ve věci samé a účast při jednání (další porada s klientem trávající déle než jednu hodinu prokázána žalobkyní nebyla, doplnění žaloby dne 7.11.2014 o důkaz nelze považovat za podání ve věci samé, nadto byl tento úkon zapříčiněn opomenutím na straně žalobkyně, a nelze proto vůbec po žalovaném spravedlivě požadovat náhradu takových neúčelně vynaložených nákladů). V souladu s ust. § 9 odst. 4 písm. d) žalobkyni náleží odměna za jeden právní úkon ve výši 3.100,- Kč. Soud rovněž přiznal paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 13 odst. 3 shora uvedené vyhlášky za tři úkony právní služby po 300,- Kč a náhradu uhrazeného soudního poplatku za řízení v částce 3.000,- Kč. Soud zároveň přiznal žalobkyni náhradu daně z přidané hodnoty ve výši 2.142,- Kč. Celkem tak byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. dubna 2016

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu